

Formanden: Det ærede Medlem bruger ganske utilstedelige Udtryk.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Poul Christensen): Er det for strengt? Saa følger jeg til: politisk Skamfølelse, jeg haaber, det kan passere.

Formanden: Det kan ikke passere.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Poul Christensen): Ja, saa maa jeg jo indskrænke mig til at sige, at selv Medlemmerne af det ledende Flertal her i Salen rødmede, da de saa den nuværende Udenrigsminister træde ind i Salen

Formanden: Maa jeg ikke henstille til det ærede Medlem at holde sig til den Sag, der ligger for.

Ordføreren for Forespørgerne (Poul Christensen): Jo, det skal jeg gerne gøre. Jeg maatte kun have Lov til at begrunde, hvorledes vi se paa denne Regering og paa dens Arbejde i denne Sag. Naar vi mindes Tiden fra Halvfemsernes Begyndelse, staar det os alle i frisk Minde, hvorledes Kravet om almindelig Valgret traadte frem. Det kan være, der er andre Ministre, der ved given Lejlighed ikke havde vist sig som absolutte Venner af den foreliggende Sag, og det kan ogsaa være, at den nuværende ærede Konseilspræsidents Stilling ikke er saa ganske klar — jeg ved det ikke rigtig. Det kunde ogsaa være, at det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen), der staar som Reformpartiets Ordfører i denne Sal, har haft en anden Stilling tidligere. Jeg har ingen Grund til at mistænke det ærede Medlem for Løvel for, at han ikke skulde mene det alvorligt i dette Øjeblik. Han har jo udtalt: Vi ville ikke flytte Skellet, vi ville sløjfe det. Men da det ærede Medlem kom ind paa Rigsdagen, vilde han dog være tilfreds med at flytte det en lille bitte Smule ligesom den højtærede Konseilspræsident. De vare Medforslagsstillere til et Forslag om almindelig kommunal Valgret det første Aar, det kom frem her, og den Mand, nemlig gamle Berg, der da stod som Ordfører for dem, erklærede, at han endnu for sit Vedkommende vilde føle sig tilfreds med, at en Femtedel eller to Femtedele af Vælgerne valgte den mindre Halvdel af Sogneraadet, det vil sige en Omflytning, men saaledes, at de to Vælgerklasser bleve bibeholdte. Jeg ved derfor ikke — det er mig ikke

ganske klart —, om den højtærede Konseilspræsident staar paa samme Standpunkt endnu, saaledes at han vil kunne tilfredsstilles hermed. Ogsaa af den Grund spørge vi. Vi ere bange for, at der paa denne Sag skal gennemføres et Forlig, der ikke sløjfer, men blot flytter Skellet en lille Smule, og det ville vi være imod. Det er muligt, at den højtærede Konseilspræsident har forandret sig. Det er muligt, at det ærede Medlem for Løvel staar paa samme Standpunkt, som han stod paa tidligere, da han sagde: Vi ville ikke flytte Skellet, vi ville sløjfe det. I saa Tilfælde har jeg intet at bebrejde ham, men vil kun sige, at han og hans Parti i denne Samling ikke have gjort noget som helst, som vi have kunnet faa Øje paa, for at fremme denne Sag og føre den igennem.

Vi ere bange for et Forlig paa den Ting. Vi se, at Sogneraadforeningerne ved deres Delegeretmøde have udtalt Ønsket om, at det kommunale Selvstyre maa udvides i en for vor Tid passende Form. Men hvad vil det sige? En saadan Udtalelse kan indeholde meget. Den siger intet som helst om, at det er det Forslag, der er forelagt fra Regeringens Side, og som har været forelagt fra anden Side her i Tinget. Den henviser ikke til, hvilket Forslag der ønskes gennemført, men udtaler kun Ønsket om, at det kommunale Selvstyre maa udvides i en for vor Tid passende Form. Naar man ser paa alle disse uldne Udtalelser, saa forekommer det mig, at man har Grund til at nære nogen Tvivl om den Kraft og Styrke, hvormed Regeringen har fremmet denne Sag. Nu sidder Landstinget som sagt paa 3die Aar paa denne Lov, og jeg ved ikke, om der i denne Samling overhovedet kommer noget som helst ud af Forhandlingerne. Jeg antager det ikke, jeg antager ikke en Gang, at vi faa en Betænkning at se fra Landstinget, maaske knap nok en Beretning. Hvad ligger der til Grund for det? Selvfølgelig dette, at Formanden for Udvalget, Føreren for det frikonservative Parti i Landstinget, ikke har følt sig foranlediget til at fremme Arbejdet. Dette vidste man, da han blev valgt. Desuagtet staar Regeringspartiet sikkert nok som medansvarligt for, at den Mand beklæder Formandspladsen i Udvalget om denne Sag. Derom er der ingen Tvivl, thi efter at Føreren for de frikonservative klart og tydeligt nok ved adskillige Lejligheder, ogsaa da Forslaget var til 1ste Behandling, havde klargjort sin Stilling, er han bleven valgt